

Derefter sættes Lovforslaget som Helhed til Forhandling.

Victor Pürschel: Det er et ejendommeligt Tidens Tegn, der i Dag fremtræder i et af Regeringsbladene, at man som et Slags Akkompagnement til den Vedtagelse, som man venter skal finde Sted i Dag, paa en Del af Regeringspartierne Vegne tager Afstand fra en Del af disse Forslag. Det Forslag, man i særlig Grad vender sig imod, er det, der medfører, at disse Sager, som hidtil har været Nævningetingssager, nu gaar over til at behandles paa anden Maade, det vil sige, at de fra 1. Juli gaar over til at blive Domsmandssager. Den højtærede Justitsminister har som Begrundelse for denne Forlæggelse, efter mit Skøn med fuld Ret, anført, at disse Sager efter den Strafvurdering, der ligger i de Strafferammer, der er blevet fastsat, er blevet saa lidet betydende Sager, at det vilde være ganske unaturligt at mobilisere det store Apparat, som et Nævningeting er, til Behandling af dem.

Naar jeg rører ved dette Spørgsmaal her, er det, fordi man fra forskellig Side har taget Nævningetingenes Afgørelser i disse Sager i Forsvar, og fordi man derunder ogsaa har rettet et Modangreb mod den Kritik, der fra forskellig Side har været rettet mod disse Afgørelser, og mod det principielle i dem. Jeg kan ikke se rettere, end at de Folk, der er Tilhængere af, at disse Sager fremdeles skal være Nævningetingssager, er det ud fra en mere eller mindre aabent udtalt Betragtning, nemlig denne, at man ønsker, Nævningetingene lejlighedsvis skal sætte sig ud over det, Rigsdagen vedtager som Lov. Det er et Haab i den Retning, som ligger bagved. Deroverfor vil jeg ikke undlade heller ved denne Lejlighed — jeg har gjort det mange Gange før — at sige, at det er Nævningernes Opgave at fastslaa, hvad der er Ret her i Landet efter de skrevne Love og ikke efter, hvad de selv finder burde være Ret. Derfor maa jeg bestemt tilbagevise det Modangreb mod Kritikens Berettigelse, som har været ført. Jeg er en af dem, der skarpest har kritiseret disse Afgørelser, og jeg føler derfor et naturligt Kald til at tilbagevise denne Kritik.

Men jeg kan ikke, nu da jeg er inde paa Spørgsmaalet om Kritik af Domstolsafgørelser, lade være med dertil at knytte den Bemærkning, at vi i de sidste Tider har set en helt anden Kritik af Domstolsafgørelser, som jeg finder er meget mindre tilladelig, for ikke at sige det rent ud: slet ikke tilladelig. Man vil allerede have forstaaet, at

det, jeg tænker paa, er den højtærede Justitsministers Udtalelser om en Dom, der er afsagt i Esbjerg i en Sædelighedssag. Anledningen til, at Ministeren har fremsat denne Udtalelse, er et Benaadningsandragende. Ministeren siger, at han ikke kunde gaa til en saa ekstraordinær Foranstaltning som at benaade. Det er dog delvis sket, men hans Motivering af Afslaget paa dette Benaadningsandragende er unægtelig af en meget ekstraordinær Karakter, og jeg kan ikke lade være at sige, at jeg finder, Ministeren med denne Udtalelse paa en meget uheldig Maade har grebet administrativt ind paa et Omraade, hvor han intet har at gøre, fordi det er et Domstolsomraade.

Jeg skal tillade mig at anbefale, at man ved den endelige Afstemning stemmer mod Hovedlovforslaget om Svangerskabsafbrydelse, at man stemmer for Ændringen med Hensyn til Straffelovens § 242, og at man stemmer mod Forslaget med Hensyn til Straffelovens § 235.

Inger Gautier Schmit: Naar vi maa stemme mod dette Lovforslag, er det navnlig af to principielle Grunde. For det første kan vi ikke anerkende, at § 1 udtrykker en medicinsk Indikation. Vi beklager overordentligt, at denne Formulering er bibeholdt, idet vi ikke tror, den vil bidrage til at bringe Klarhed, nu da denne første Lovgivning om Svangerskabsafbrydelse skal træde ud i Livet. Vi maa beklage det, fordi vi finder det saa ganske overordentligt vigtigt, at der netop paa dette Punkt bliver klare og enkle Linier, at de medicinske Indikationer bliver trukket op for sig og de sociale for sig, saaledes som Kommissionen havde foreslaaet det. Jeg bebrejder selvfølgelig ikke den højtærede Minister, at han ikke har anvendt Kommissionens Forslag, jeg beklager tværtimod, at han har trukket nogle af de dér fremførte Tanker med over i sin Formulering, thi jeg maa stadig fastholde, at der maaske meget vel kan siges at være medicinsk Indikation til Stede, naar det drejer sig om en underernæret Kvinde og Hustru med mange Børn eller en deprimeret Kvinde, hvis hun har en eller anden Sygdom, men i almindelig menneskelig Forstand kan der ikke siges at foreligge medicinsk Indikation, men i udpræget Grad social Indikation. Her synes jeg, at Loven gaar ud i Livet med en ganske forkert Etikette, og selv om Ministeren vil prøve paa at vælte Skylden over paa andre, bl. a. paa mig, ved at sige, at vi gennem Udtalelser har forvirret Befolkningen, maa jeg bestemt afvise dette, thi det er den